

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**
кафедра військової підготовки

ІНФОРМАЦІЙНИЙ МАТЕРІАЛ

Навчальна дисципліна: „Військова підготовка”
Модуль 3.1.: „Тактична підготовка ”

Заняття: групове заняття № 3

Тема №2 Всебічне забезпечення дій солдата в бою.

*Заняття № 1. Обладнання окопів, їх маскування та
мінна безпека.*

Зміст

Навчальні питання:

1. Вибір місця та обладнання одиночного окопу для стрільби.
2. Основні правила маскування.
3. Призначення та будову протитанкових і протипіхотних мін та підричників до них.

Література:

1. “Типовий перелік завдань за модулем 1 – 6 індивідуальна підготовка”, наказ ГШ ЗСУ від 27.01.2020 № 26
2. Загальна тактика. Солдат, відділення в бою. НУБіП України. Київ, 2010
3. Підручник сержанта механізованих військ. МОУ Київ, 2006.

Матеріально-технічне забезпечення

- Методичні матеріали.
- Інтерактивна дошка.
- Слайди по темі № 2/1.

Завдання на самостійну роботу:

Заняття № 2. (проводиться дистанційно)

1. Обладнання одиночних окопів для стрільби особовим складом відділення.
2. Маскування одиночних окопів для стрільби.

1. Вибір місця та обладнання одиночного окопу для стрільби.

Для ведення вогню, спостереження та захисту від різних засобів ураження особовий склад підрозділів в першу чергу влаштовує одиночні окопи для стрільби лежачи з автоматів, кулеметів, ручних протитанкових гранатометів.

Місце для окопу необхідно вибирати так, щоб мати достатній огляд та обстріл в заданому секторі й не бути помітним для противника. Бруствер слід робити пологим, щоб він був якнайбільш непомітним для противника; його ущільнюють (вдаряючи лопатою) та маскують дерном, травою або гіллям.

Бійницю для стрільби влаштовують з сектором обстрілу не більше 60 градусів. У боковому схилі окопу обладнують нішу для боєприпасів.

Окоп для двох стрільців влаштовують з двома секторами обстрілу та двома нішами для боєприпасів. Для захисту особового складу від проникаючої радіації в окопах обладнуються ніші з перекриттям з місцевих матеріалів (жердин, дощок, фашин), які обсіпаються шаром ґрунту товщиною не менше 60 см.

Одиночний окоп для автоматника (кулеметника) влаштовується спочатку для стрільби з положення “лежачи”, потім його заглиблюють для стрільби з положень “з коліна” і “стоячи”. Послідовність відривання окопу залежить від умов переходу до оборони.

Послідовність відривання одиночного окопу для стрільби з положення “лежачи” (рисунок 2.1) під впливом вогню противника: солдат, лежачи на вибраному місці, кладе автомат праворуч від себе на відстані витягнутої руки; повернувшись на лівий бік, витягує правою рукою піхотну лопату з чохла, бере держак двома руками і ударами на себе підрізає дерен або верхній ущільнений шар землі, позначаючи спереду і збоку межі окопу; після цього ударами від себе він відгортає дерен, кладе його спереду і приступає до відривання. Лопату слід врізати в землю не прямо, а під кутом; тонке коріння перерубувати гострим краєм лопати; для утворення бруствера дерен і землю викидати вперед у бік противника, залишаючи між виїмкою і бруствером невеликий майданчик, звану бермою, завширшки 30-40 см; голову тримати ближче до землі, не припиняючи спостереження за противником.

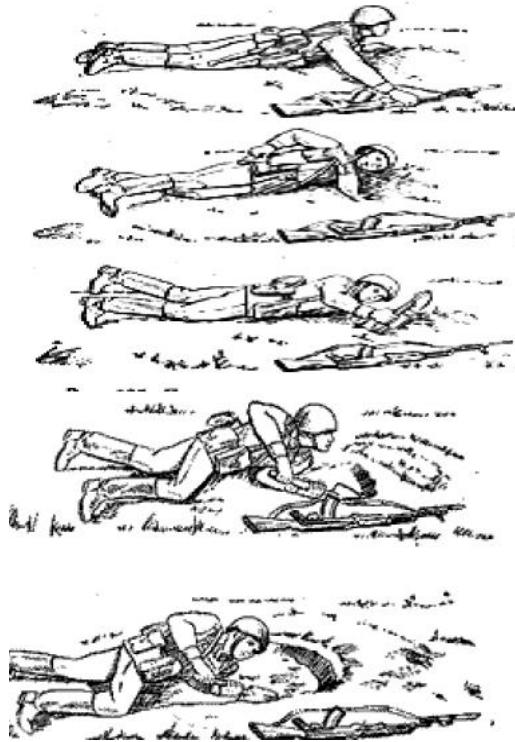
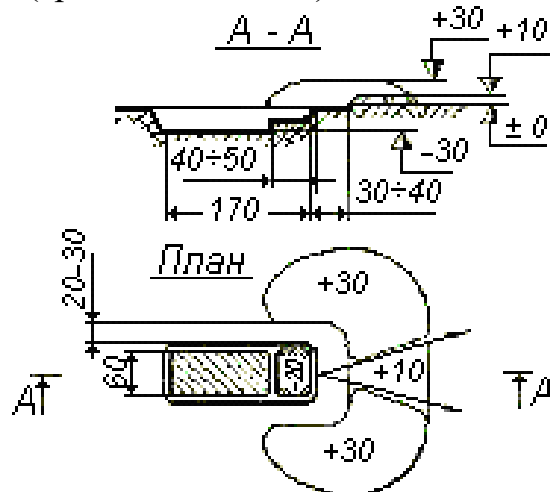

Рисунок 2.1 – послідовність відривання одиночного окопу для стрільби з положення “лежачи” під впливом вогню противника.

Коли в передній частині окопу буде досягнуто необхідну глибину (30 см), солдат відсувається назад і продовжує відривання окопу до необхідної довжини (170 см), щоб укрити тулуб і ноги (рисунок 1.2). Після закінчення відривання окопу бруствер розрівнюється лопатою і маскується дерном або іншими місцевими матеріалами (трава, гілля тощо) під вигляд і колір місцевості.

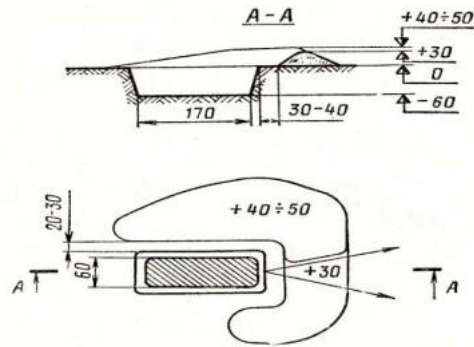

Об’єм вийнятого ґрунту – 0,3 м³. На улаштування окопу піхотною лопатою необхідно 0,5 люд.-год.

Рисунок 1.2 – окоп для стрільби з автомата лежачи.

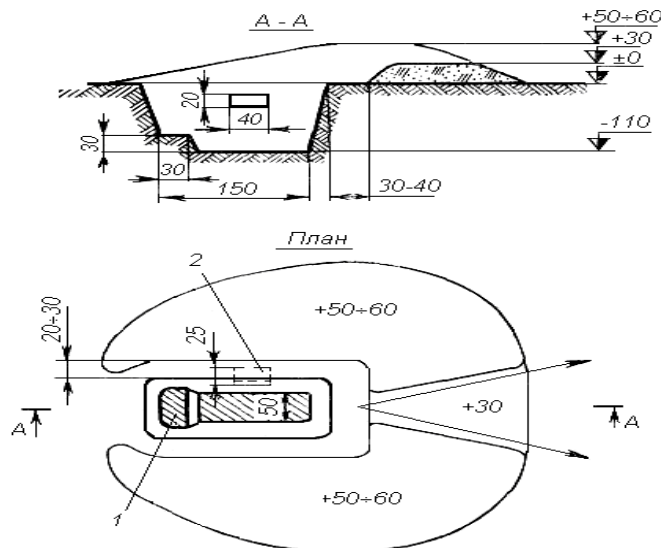
Окоп для стрільби з автомата з коліна (рисунок 1.3), а в подальшому для стрільби стоячи (рисунок 1.4) влаштовується поглибленням окопу для стрільби з автомата лежачи відповідно до 60 см и 110 см. При відриві окопу ґрунт викидається вперед і в боки, утворюючи бруствер, захищаючий стрільця від фронтального і флангового автоматного і кулеметного вогню і осколків.

Бійниця для стрільби влаштовується з сектором не більше 60° . В боковій частині окопу влаштовується ніша для боєприпасів.

Об'єм вийнятого ґрунту – $0,8 \text{ м}^3$; на улаштування окопу піхотною лопатою необхідно 1,2 чол.-год.

Рисунок 1.3 – окоп для стрільби з автомата з коліна.

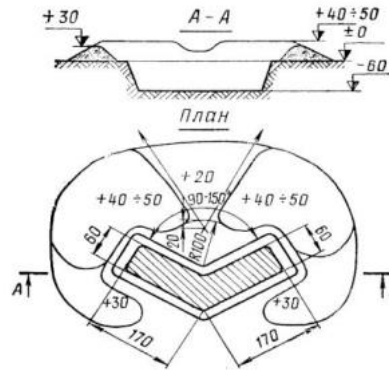
Умовні позначки:

1 – сходи́нка для ведення кругового обстрілу; 2 – ніша для боєприпасів.

Об'єм вийнятого ґрунту – $1,4 \text{ м}^3$. На улаштування окопу піхотною лопатою необхідно 2,5 люд.-год., саперною лопатою – 1,5 люд.-год.

Рисунок 1.4 – окоп для стрільби з автомата стоячи.

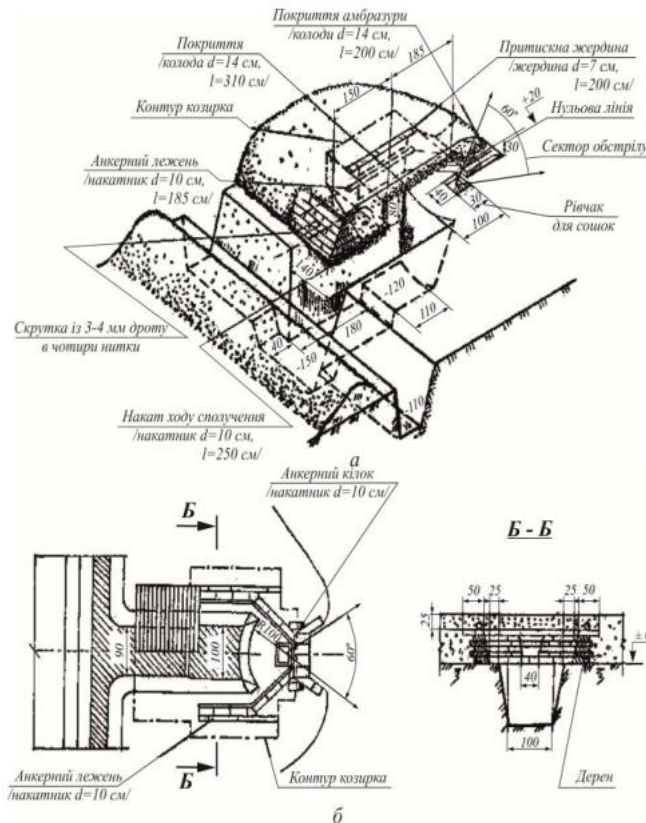
Окопи для кулеметів ПК, ПКС, РПК і РПК-74 влаштовують для стрільби лежачи, з коліна і стоячи. Відритий ґрунт насипають спочатку спереду, потім з боків і з тилу. Висота брустверу в секторі обстрілу не повинна перевищувати 20 см, а в інших частинах окопу повинна бути не більше 60 см. В одному торці окопу для стрільби з кулемета влаштовується сходи́нка для ведення вогню у додатковому секторі, а в іншому – ніша для боєприпасів.

Об'єм вийнятого ґрунту – $2,3 \text{ м}^3$; на улаштування окопу піхотною лопатою необхідно 4 люд.-год., саперною лопатою - 2,5 люд.-год.

Рисунок 1.5 – окоп для стрільби з кулемета стоячи.

Окоп для стрільби з кулемета з проти осколковим козирком показаний на рисунку 1.6. Стінки козирка і амбразури влаштовуються з дерна і жердин, а перекриття – з колод діаметром 14 см. Для сошок кулемета відривається рівчак глибиною 12 см.

Умовні позначки:

а – загальний вигляд; б – план, розріз.

На улаштування окопу потрібно 18 люд.-год.

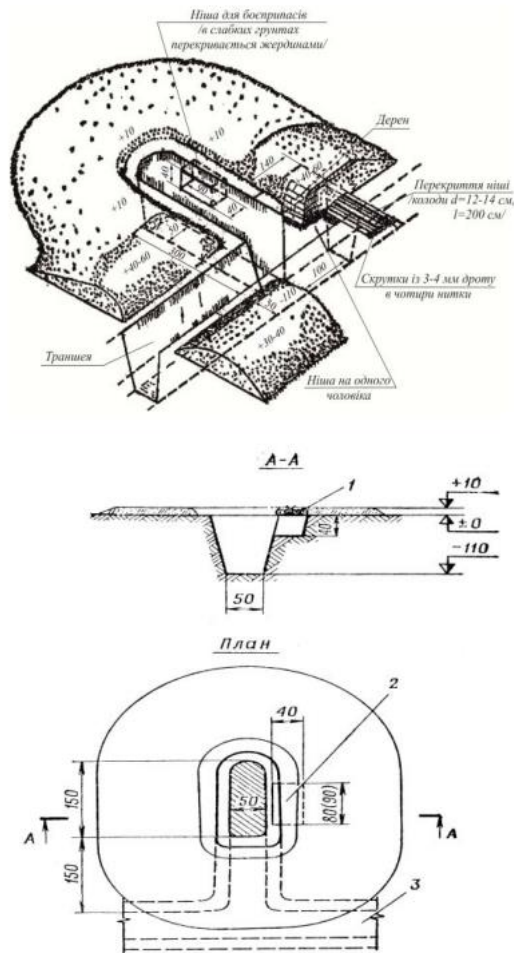
Матеріали: круглий ліс – $1,5 \text{ м}^2$, дрiт – 5 кг.

Рисунок 1.6 – окоп з проти осколковим покриттям для стрільби з кулемета.

Окоп для стрільби з крупнокаліберного кулемета влаштовується з сектором обстрілу 50° . Він складається з площадки для кулемета, рівчаків для першого і другого номерів розрахунків, ніш для боєприпасів і бруствера.

Рисунок 1.8 – окоп для стрільби з гранатомета АГС-17.

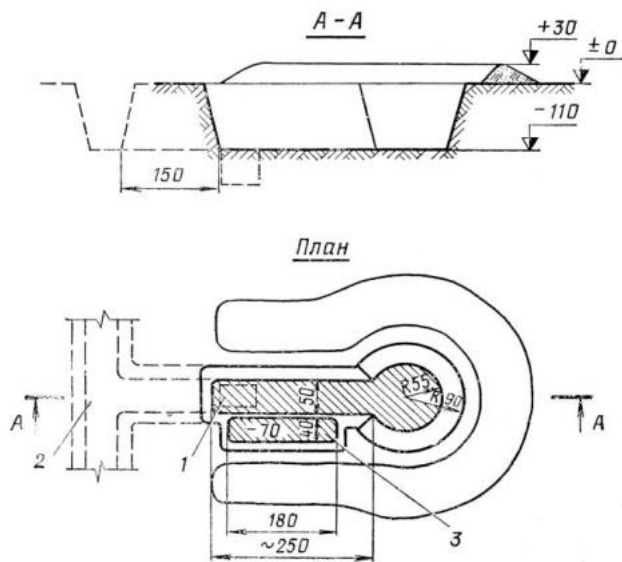
Окоп для стрільби з ручного протитанкового гранатомета і реактивного піхотного вогнемета складається з рівчака глибиною 110 см, ніші для боєприпасів і брустверу. Він забезпечує ведення вогню з гранатомета у секторі до 180°.

На влаштування окопу потрібно 7 люд.-год. Матеріали:
 круглий ліс – 0,4 м², дрiт – 1,5 кг.

Рисунок 1.9 – окоп для стрільби з ручного протитанкового гранатомета (реактивного піхотного вогнемета).

Окоп для стрільця-зенітника складається з площадки для стрільця, рівчака, ніші для ящика с виробами і бруствера.

Об'єм вийнятого ґрунту – 3,2 м³, на улаштування окопу піхотною лопатою необхідно 6 люд.-год., саперною лопатою – 3,6 люд.-год.

Рисунок 1.10 – окоп для стрільця-зенітника.

2. Основні правила маскування.

Основними способами маскування є: приховування та імітація.

Для маскування окопів для стрільби найкращим є спосіб приховування. Спосіб полягає в усуненні або ослабленні демаскуючих ознак військ і об'єктів та їхніх дій (діяльності). Забезпечується використанням військами маскувальних властивостей місцевості, природних укриттів, умов обмеженої видимості, застосуванням технічних засобів маскування, дотриманням маскувальної дисципліни.

Найбільший ефект досягається поєднанням маскування окопу для стрільби з маскуванням самого стрільця.

Маскування особового складу.

Маскування особового складу досягається шляхом використання особливостей місцевості, умов обмеженої видимості, застосуванням зрізаної рослинності, табельних засобів маскування, а також дотриманням вимог маскувальної дисципліни.

Для маскування особового складу на місцевості потрібно використовувати форму одягу, пошиту з камуфльованої тканини. До табельних засобів маскування особового складу відноситься спеціальний літній (рисунок 2.1а) та зимовий (рисунок 2.1б) одяг. Улітку використовують маскувальний комбінезон, який застосовується за наявності рослинності (лицьова сторона) та на фоні оголеного ґрунту (зворотний бік), а взимку – маскувальний костюм білого кольору, який застосовують на фоні сніжного покриття.

З метою спотворення силуету солдата до його обмундирування, шолома та предметів спорядження прикріплюють зрізану рослинність. Для цього використовують гілки хвойних, листяних дерев та чагарників, траву тощо. В суху, спекотну погоду через кожні 2-3 години зрізану рослинність потрібно замінювати на свіжу, оскільки вона швидко в'яне та втрачає свої маскувальні особливості.

Варіанти маскування особового складу з використанням рослинності наведені на рисунках 2.2, маскування шолома – на рисунку 2.3.

а.

б.

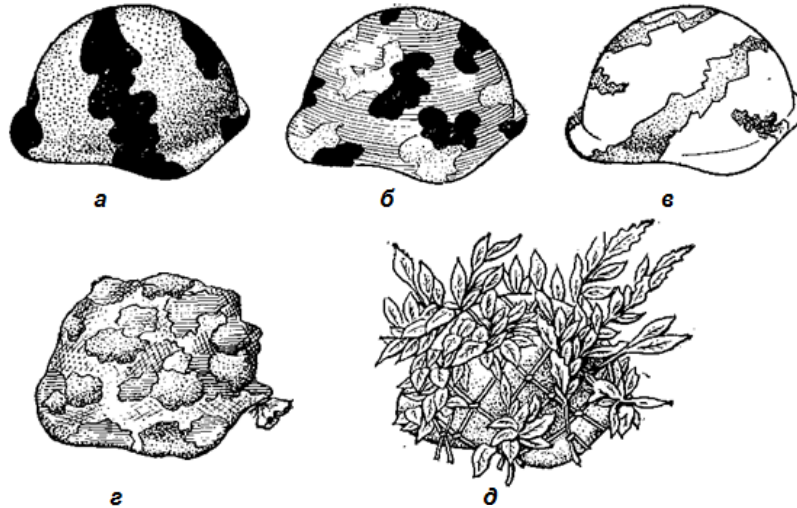
Умовні позначки:

а – літній; б – зимовий.

Рисунок 2.1 – маскувальні комбінезони.

Рисунок 2.2 – варіанти маскування особового складу з використанням рослинності.

Умовні позначки:

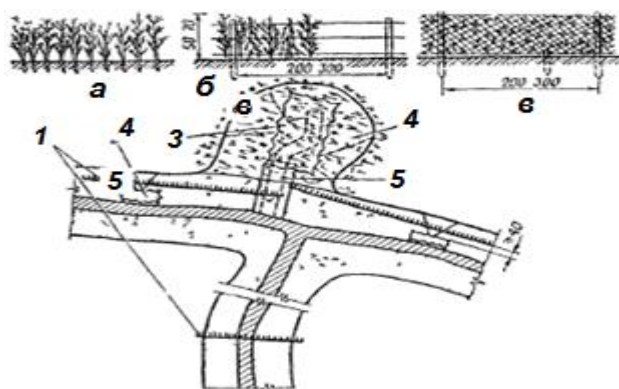
а – деформуючим фарбуванням під рослинний фон (основний колір – зеленувато-коричневий – 70 %; додаткові кольори – темно-зелений, коричневий або світло-зелений – 30 %); б – деформуючим фарбуванням під пустельно-піщаний фон (основний колір – жовто-сірий – 40 %; додаткові кольори – світло-зелений – 30 %, зеленувато-коричневий або коричневий – 30 %); в – деформуючим фарбуванням під фон снігу (основний колір – білий – 75 %, додатковий колір – зеленувато-коричневий – 25 %); г – елементом маскувального покриття МКТ; д – зрізаною рослинністю.

Рисунок 2.3 – маскування шолома.

Маскування траншей, окопів.

Траншейне маскувальне покриття застосовують для приховування вогневих засобів, а також для прихованого пересування особового складу по траншеях і ходах сполучення неповного профілю. Його влаштовують з місцевих матеріалів висотою 50-70 см і обладнують уздовж траншей суцільною смугою або окремими ділянками.

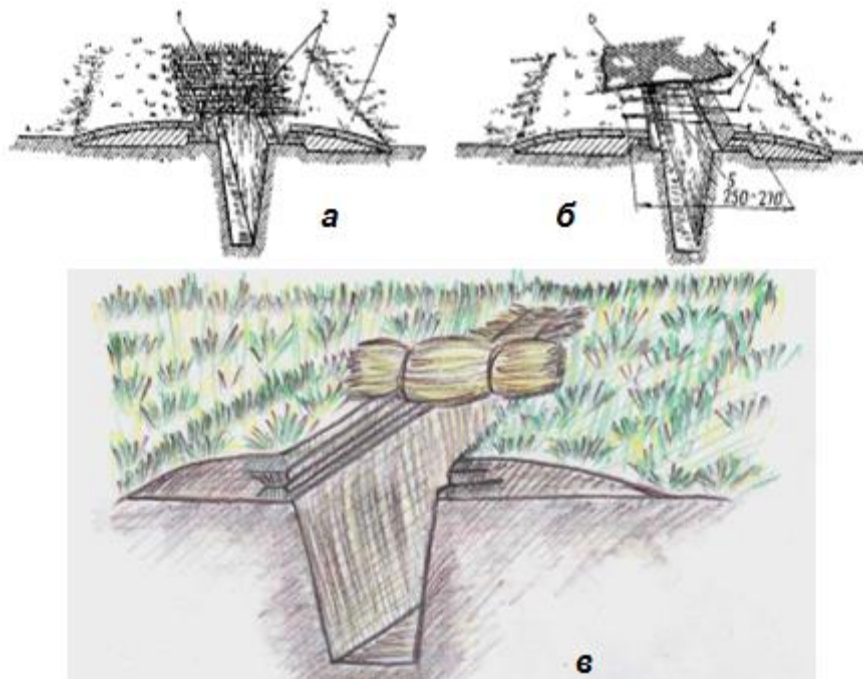
Принцип траншейного маскувального покриття та маскування траншей і ходів сполучення наведені на рисунках 2.4 і 2.5.

Умовні позначки:

а – з гілок; б – з гілок, кілків і дроту; в – із сіток з уплетеним маскувальним матеріалом; г – схема розташування масок; 1 – траншейна маска; 2 – маска-перекриття над бійницями; 3 – маска-перекриття над окопом для кулемета; 4 – одернований бруствер; 5 – маска-перекриття над ходом сполучення.

Рисунок 2.4 – траншейні маскувальні покриття.

Умовні позначки:

а – вплітанням гілок у жердяний каркас і накиданням трави;

б – перекриттям стандартними елементами покриттів;

в – перекриттям, виготовленим з рослинності;

Рисунок 2.5 – маскування траншей і ходів сполучення, що відриваються вручну (на рослинному фоні).

Рослинне маскування надає найкращого маскувального ефекту у порівнянні з іншими технічними прийомами маскування на місцевості, що має різнокольоровий природний фон та різновидову рослинність.

За допомогою рослинних насаджень маскуються, насамперед, будь-які порушення ґрунту: насипи на позиціях тощо.

Основним способом маскування окопів є дернування поверхні в місцях пошкодження рослинності, зміна фону, який суттєво відрізняється від навколишнього.

Основні демаскуючі ознаки особового складу:

характерний силует людини;

покрій та колір обмундирування, округлість шолома;

наявність зброї, предметів спорядження;

теплове випромінювання, відображення радіохвиль;

специфічна діяльність (сліди руху та фортифікаційного обладнання місцевості, звуки та спалахи при веденні вогню, шуми, дим вогнищ, світло ліхтарів, вогонь сірників, цигарок тощо).

3. Призначення та будову протитанкових і протипіхотних мін та підрильників до них.

Протитанкові міни призначені для мінування місцевості проти танків та іншої броньованої техніки противника. Вони спрацьовують від дії на них танків, самохідних установок, бронетранспортерів, інших бойових або транспортних машин, та виводять їх з ладу. Протитанкові міни бувають проти гусеничними, протиднищевими та проти бортовими. Проти гусеничні міни

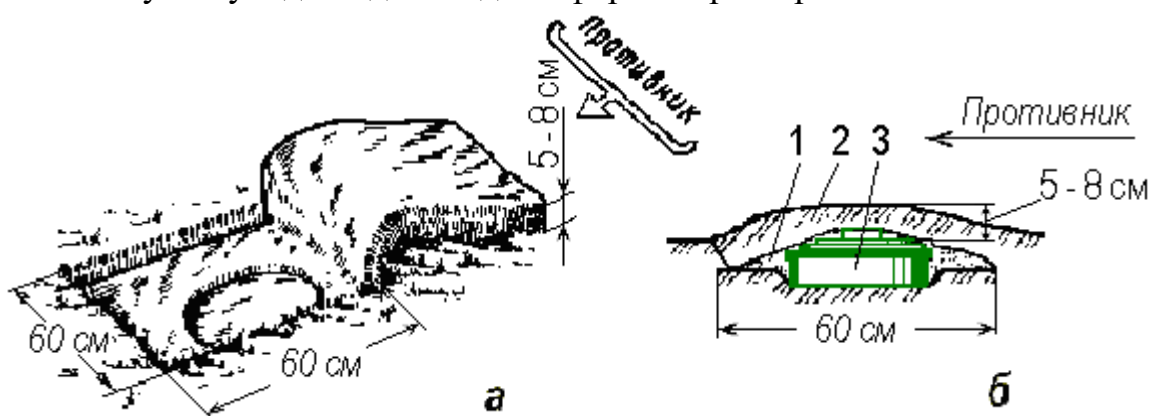
спрацьовують при наїзді на них гусениці танка (колеса автомобіля) й забезпечують руйнування елементів ходової частини машини. Протиднищеві міни спрацьовують під усією проекцією цілі (танка, БТР, автомобіля) та забезпечують пробивання днища, ураження екіпажу й пошкодження вузлів та агрегатів або руйнування ходової частини. Проти бортові міни спрацьовують при входженні танків або іншої рухомої техніки в зону дії підричника міни та забезпечують пробивання бортової броні, ураження екіпажа, пошкодження вузлів та агрегатів цілі. Найбільш розповсюдженими протитанковими мінами є міни серії ТМ-62. Залежно від пори року, типу ґрунту й наявності часу протитанкові міни можна встановлювати в ґрунт (сніг) з маскуванням або на поверхню ґрунту. Засоби механізації мінування забезпечують встановлення мін у ґрунт із маскуванням дерном або ґрунтом, у сніг із маскуванням снігом або на поверхню ґрунту й у сніг без маскування.

Таблиця 3.1

Технічні характеристики основних протитанкових мін

Показник	ТМ-57	ТМ-62М	ТМ-62ПЗ	ТМ-62П	ТМ-72
Тип	Проти гусеничні фугасні				Протиднищеві
Матеріал корпусу	Сталь	Сталь	Поліетилен	Пластмаса	Сталь
Маса, кг:	6,5-7 9-9,5	7-7,5 9,5-10	6,5-7,2 8-8,7	7,5-8 9-11	2,5 6
(а) заряду ВР	320	320	320	340	250
міни	128;110;320	128	128	129	128
Розміри, мм:					
діаметр					
висота					
Зусилля, що необхідно для спрацювання, Н	2000-5000	1500-5500	1500-6000	2000-5000	МВН-80
Підричник	МВЗ-57, МВШ-57	МВЧ-62	МВП-62М, МВН-80	МВП-62, МВН-80	

При встановленні протитанкових мін вручну в ґрунт влітку, для них відривають лунки у відповідності до їх форми й розмірів.

Умовні позначки:

а – відкопування лунки; б – маскування міни;

1 – обсіпання ґрунтом; 2 – маскуючий дерен; 3 – міна.

Рисунок 3.1 – встановлення протитанкової міни в ґрунт вручну з маскуванням дерном.

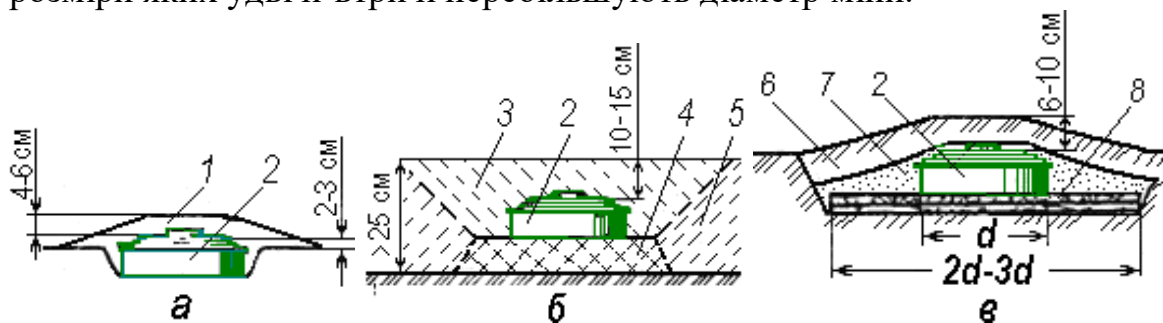
У центрі майданчика, де зрізаний дерн, відривають лунку для міни, міну встановлюють в лунку, з боків обсыпають ґрунтом і маскують дерном.

ЗАБОРОНЕНО! встановлювати міни у заглиблення й вибоїни, а також поряд з пеньками та валунами.

Протитанкову міну натискної дії встановлюють у лунку таким чином, щоб кришка міни у твердому ґрунті була на 2-3 см вища, відносно рівня поверхні ґрунту.

Взимку міни встановлюють на поверхню ґрунту, а при сніговому покриві більш ніж 25 см на ущільнений шар снігу й маскують шаром пухкого снігу.

У болотистих ґрунтах під міну підкладають щит із дощок, жердин або хмизу, розміри яких удвічі-втричі перебільшують діаметр міни.

Умовні позначки:

а – у твердий ґрунт; б – у сніг з маскуванням; в – у болотистий ґрунт; 1 – маскуючий ґрунт; 2 – міна; 3 – маскуючий шар снігу; 4 – ущільнений шар снігу; 5 – сніг; 6 – маскуюча дернина; 7 – обсыпка ґрунтом; 8 – підкладка з дощок (жердин, хмизу).

Рисунок 3.2 - встановлення протитанкової міни вручну.

Противопіхотні вибухові пристрої (міни) призначені для мінування місцевості з метою ураження живої сили противника.

Осколкові противіхотні вибухові пристрої (міни) поділяють на пристрої (міни) кругового та направленого ураження. Під час вибуху вони вражають декілька осіб, які знаходяться в зоні розльоту осколків. Противіхотні вибухові пристрої (міни), згідно вимог міжнародного гуманітарного права, повинні застосовуватись у керованому варіанті.

У залежності від обстановки, умов місцевості, конструктивних особливостей противіхотних вибухових пристроїв (мін), їх можна встановлювати в ґрунт, на ґрунт, у сніг або з піднесенням над поверхнею ґрунту (на місцеві предмети).

Таблиця 3.2

Технічні характеристики протипіхотних вибухових пристроїв (мін)

Показник	МОН-90	ПОМЗ-2М	ОЗМ-72	МОН-50
Тип	Осколковий	Осколковий	Осколковий	Осколковий
Матеріал корпусу	Пластмаса	Чавун	Сталь	Пластмаса
Маса, кг:				
заряду ВР	6,2	0,075	0,66	0,7
вибух. пристрою (міни)	12,1	1,2	5	2
Характеристики зони суцільного ураження	Ширина 60 м на віддаленні 90 м	Радіус ураження 4 м	Радіус ураження 25 м	Ширина 45/54 м на віддаленні 50/58 м

Протипіхотні міни ПМН, ПМН-2

Рисунок 3.3 - міна ПМН.

Основні ТТХ:

Корпус пластмаса

Маса 550 гр

Маса взривчатого вещества (тротил) - 200 гр

Діаметр – 11 см

Висота – 5.3 см

Діаметр датчика цели – 10 см

Чувствительность – 8 - 25 кг

Температурный диапазон применения: - 40 - +50 град.

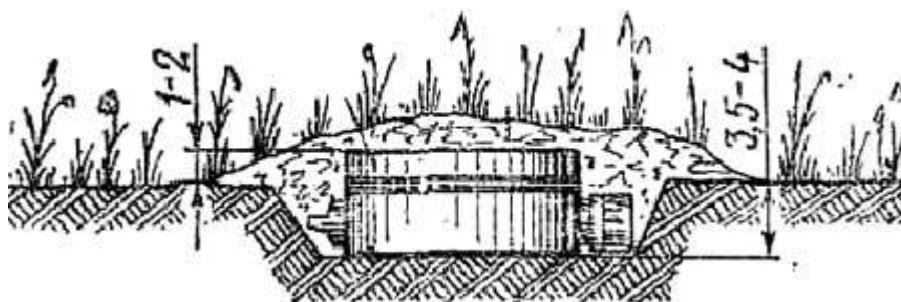
В літніх умовах міни встановлюються в ґрунт с підвищенням кришки на 1-2 см над поверхнею ґрунту та маскуються місцевим матеріалом (трава, листя, ґрунт тощо). Зимом встановлюються в сніг з маскувальним шаром снігу 3-5 см.

В твердий втрамбований сніг міни встановлюються так само як в ґрунт.

Для установки міни необхідно :

відрити лунку за розміром міни глибиною 3,5-4 см

встановити міну в лунку та тримаючи за ковпачок висмикнути чеку, замаскувати міну.

Противопехотные осколочные мины ПОМЗ-2 и ПОМЗ-2М.

Мина противопехотная осколочная натяжной дѣи. Призначена для виведення з ладу особового складу супротивника. Поразка людині (або декільком одночасно) завдається осколками корпусу мѣни при її пѣдриві в той момент, коли солдат противника, зачепившись ногою за дротяну розтяжку, мимоволі висмикне бойову чеку пѣдривника.

Основні тактико - технічні характеристики:

Корпус – чавун

Маса корпусу (без ВВ) – 1,5 кг.

Маса вибухової речовини (тротил) – 75 гр.

Діаметр – 6 см.

Висота корпусу - 13 см.

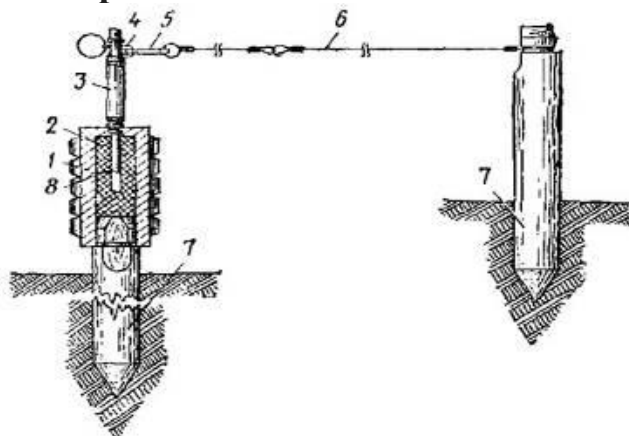
Довжина датчика цілі (в одну сторону) – 4 м.

Чутливість – 1 - 17 кг.

Радіус суцільного ураження – 4 м.

Температурний діапазон застосування – від -60 до +60 град.

Противопехотная мина ПОМЗ - 2:

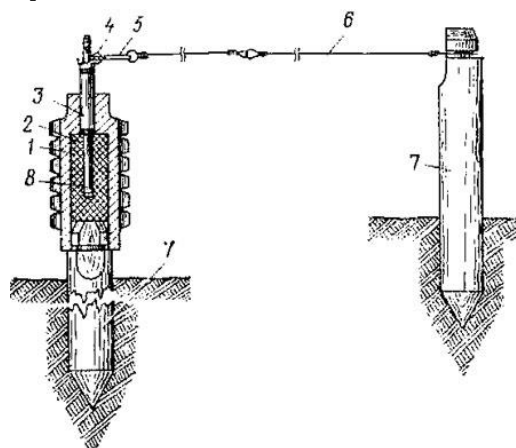

Умовні позначки:

1 – корпус; 2 – заряд ВВ - 75 г тротилу шашку; 3 – детонатор МУВ - 2; 4 - Р - образна чека; 5 – карабін з відрізком дроту; 6 – дротова розтяжка; 7 – кілочки; 8 – запал МД – 2.

Рисунок 3.4 – противопехотная мина ПОМЗ – 2.

Противопехотная мина ПОМЗ - 2М:

Умовні позначки:

1 – корпус; 2 – заряд ВВ - 75 г тротилову шашку; 3 – детонатор МУВ - 2; 4 - Р - образна чека; 5 – карабін з відрізком дроту; 6 – дрова розтяжка; 7- кілочки; 8 – запал МД - 5М.

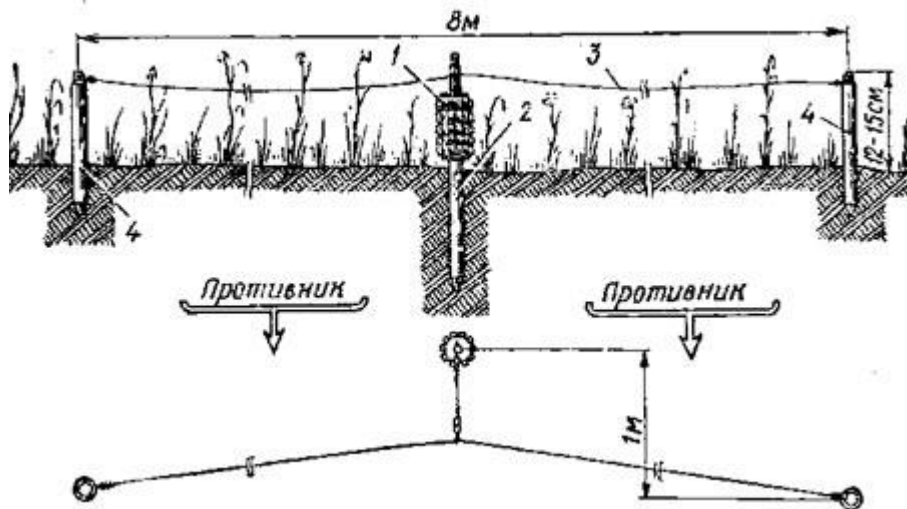
Рисунок 3.5 – протипіхотна міна ПОМЗ - 2М.

Порядок установки

Міни ПОМЗ-2М і ПОМЗ-2 рекомендується встановлювати на місцевості з рослинним покривом (травою, дрібним чагарником і т.п.), що забезпечує хорошу їх маскуванню. При установці мін в лісі і високій траві слід мати на увазі, що міни можуть спрацювати від падіння гілок і грудок снігу з дерев на дротяну розтяжку. Тому місце для установки міни слід вибирати так, щоб по можливості виключити спрацювання міни від падаючих гілок, снігу і вилягання трави.

При установці мін в лісі і чагарнику не рекомендується прив'язувати дровоті розтяжки до дрібних дерев і чагарників, так як вони при вітрі розгойдуються, що може привести до спрацювання мін.

Міна ПОМЗ-2 (ПОМЗ-2М) може встановлюватися з однієї або двома гілками дротяною розтяжки.

1 – міна; 2 – інсталяційний кілочок; 3 – дрова розтяжка; 4 – кілочки розтяжки.

Рисунок 3.6 – установка міни ПОМЗ - 2М (ПОМЗ - 2) з двома гілками дротяною розтяжки.

Для установки міни з двома гілками дротяною розтяжки необхідно:

забити в ґрунт два кілочка розтяжки на відстані близько 8 м один від іншого, прив'язати кінці дротяної розтяжки до забитих кілочків з слабким місцем 5-8см (дротова розтяжка повинна вільно провисати до поверхні землі);

на рівні середини дротяної розтяжки, відступивши від неї в сторону противника 1м, забити інсталяційний кілочок і надіти на нього корпус міни з вкладеною в нього тротиловою шашкою, згорнути на середині дротяної розтяжки петлю, примірявши довжину відрізка дроту, прив'язати карабін до петлі на дротяній розтяжці всі решта операцій виконати так само, як при установці міни з однією гілкою дротяної розтяжки.

При установці міни на мерзлому ґрунті без снігового покриву і при тонкому шарі снігу (до 15 см) отвори для кілочків пробиваються в ґрунті за допомогою лома. При сніговому покриві понад 15 см кілочки уморожували в утрамбований сніг.

При установці мін в лісі і чагарнику в передбаченні снігових заметів міни можуть підв'язувати до товстих деревах або встановлюватися на кілках на висоті грудей людини.

Знешкодження мін.

УВАГА! Міни ПМН, ПМН-2 і ПМН-3 знешкоджувати забороняється!

Знімати (знешкоджувати) **ДОЗВОЛЯЄТЬСЯ** міни, установлені **ТІЛЬКИ** в **КЕРОВАНОМУ** варіанті. Такі міни допускається встановлювати повторно лише в керованому варіанті не раніше ніж за 1 годину після зняття.

Встановлені міни знищуються вибухами зарядів ВР масою 0,2 кг, покладених поряд з міною.

Так само міни знищуються багаторазовим проїздом по мінному полю тралів з танками і буксированими катками або танків без тралів (гусеницями).

Надійне спрацювання мін при проїзді танків забезпечується тільки на рівній місцевості.

Знешкодження мін ПОМЗ-2 і ПОМЗ-2М, встановлених з підривачем МУВ-2 або МУВ-3, забороняється.

Вони знищуються на місці установки траленням кішками, кидаються на дротяні розтяжки з укриття.

Для знешкодження міни ПОМЗ-2 або ПОМЗ-2М, встановленої з детонатором МУВ, необхідно:

знайшовши міну, переконається, що бойова чека надійно утримується під детонатор (чека повинна бути вставлена до відмови; якщо чека підричника зрушила з місця і утримується в штоку ударника тільки кінцем, міну знешкоджувати забороняється: така міна знищується траленням кішкою)

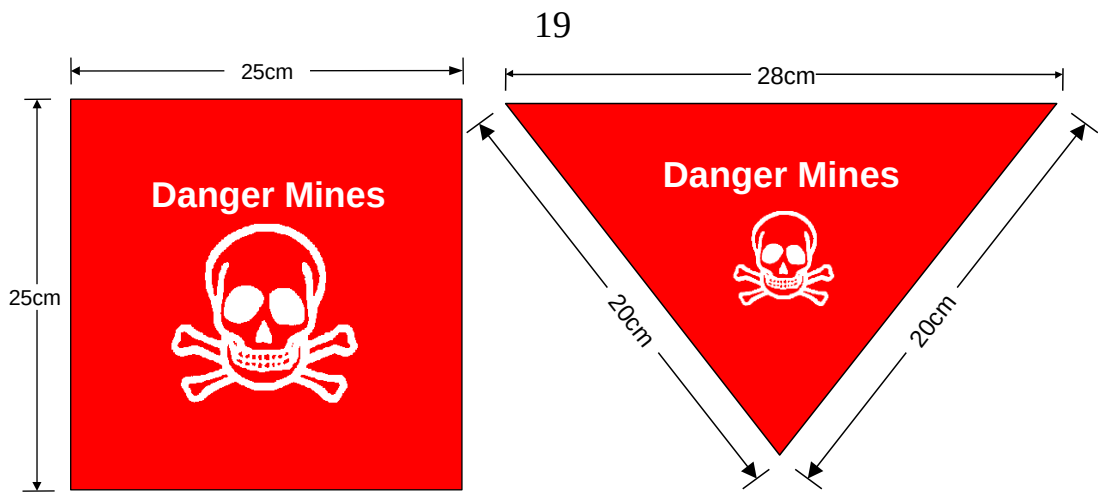
вставити запобіжну чеку або шпильку в верхній отвір штока детонатора (у підричника старого випуску попередньо надіти на шток запобіжну трубочку)

перерізати дротяну розтяжку або відчепити карабін від чеки

витягти з міни детонатор, відгвинтити запал і укласти його в пенал (сумку мінера) зняти міну з установочного кілочка.

Попереджувальні знаки небезпечних районів. Системи маркування небезпечних районів. Альтернативні способи маркування.

Мінні маркувальні знаки.

Для забезпечення видимості цивільним населенням, при позначені мінних полів та небезпечних ділянок використовуються наступні знаки:

Розмір і форма: трикутник або квадрат розміром не менше 28 см на 20 см для трикутника, та з сторонами не менше 25 см для квадрата;

Колір: червоний;

Символ: небезпеки – череп та дві кістки;

Мова: на знаку повинно бути слово “МІНИ” на одній з шести офіційних мов ООН (англійська, арабська, іспанська, китайська, російська і французька) і на мові поширеній в даному районі;

Встановлення.

Мінні знаки встановлюються кругом міночного поля або небезпечного району з інтервалом 15м., причому сторона з написом повинна обернена бути до очищеної/безпечної зони, а біла або чиста сторона - до неочищеної/небезпечної зони.

Системи маркування небезпечних районів.

Маркування розбивається по категоріях на три рівні:

термінове маркування;

напівпостійне маркування;

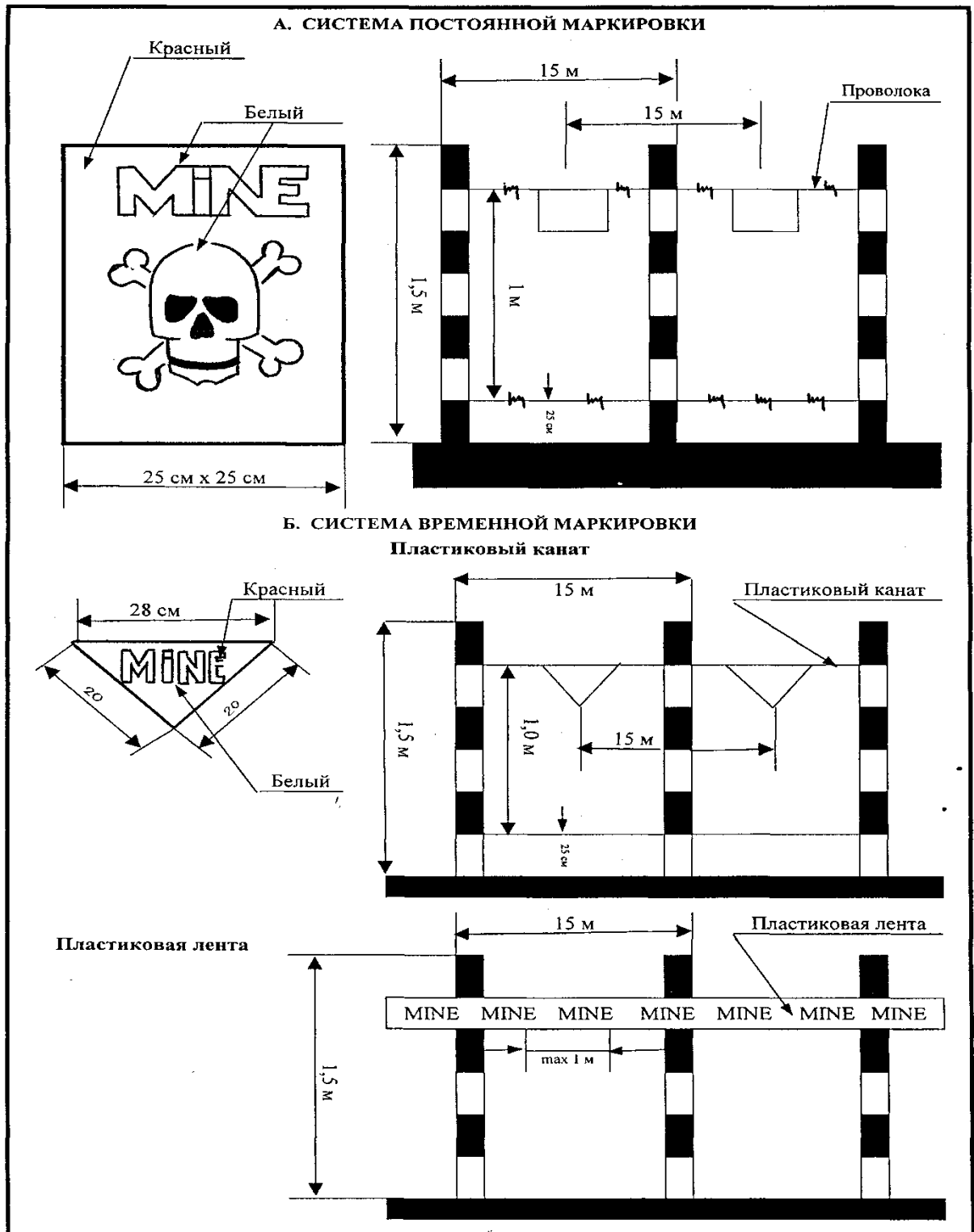
постійне маркування.

Термінове маркування – підозрюваних мінних ділянок звичайно робиться відразу, щоб забезпечити візуальне попередження про наявність мін. До його складу входить, попереджувальна стрічка з написом “МІНИ”, та віхи встановлені з інтервалом 15м Термінове маркування повинне чітко проглядатися з відстані не менше 30 метрів, і зберігатися в такому виді протягом 6 місяців.

Напівпостійне маркування – більш розповсюджений тип маркування, що огорожує небезпечну ділянку. При цьому типі маркування використовується стандартний знак “МІНИ”, що ясно вказує на небезпеку. До його складу входять віхи встановлені з інтервалом 15м та дві нитки капронового шнура натягнутого між ними на висоті 0,25м та 1,25м. Таке маркування повинне зберігатися від 6 місяців до 1 року.

Постійне маркування встановлюється на ділянках, де неможливо проводити операції по очищенню в найближчому майбутньому. Маркування повинно бути фізичним і візуальним бар'єром для пересування людей і тварин.

Воно складається з металевих стійок, колючого дроту і попереджувальних знаків “МІНИ”. Цей тип маркування повинен зберігатися до 5 років.

Альтернативні знаки маркування, що використовує місцеве населення.

Альтернативний спосіб маркування, такий як палиці, встановлені навхрест, кам'яні стовпи (і т.д.) повинні завжди прийматися в розрахунок, як форма маркування.

Це часто робиться людьми, що не мають можливості зробити прийняті знаки.

До альтернативних способів маркування відносяться:

кам'яні стовпи або купи каміння;
палиці, встановлені навхрест;
фарба, нанесена на дерева або скелястий ґрунт;
прокопані канали, відсипані піском смуги;
інші знаки перешкоди.

**Демаскуючі ознаки районів, що становлять мінну небезпеку.
Найбільш імовірні місця встановлення мін, мін-пасток та виявлення
вибухонебезпечних предметів.**

Демаскуючі ознаки за якими можуть бути виявлені міни або ВНП:

наявність дротяних розтяжок;
часткове оголення корпусу міни;
наявність тари або запобіжних чек;
горбки або відмінність маскувального шару від іншого фону;
укупорка;
скелети тварин;
необроблені ділянки землі;
старі оборонні фортифікаційні споруди та ін.

Виявлені міни або ВНП позначаються на місцевості за допомогою добре видимих альтернативних засобів маркування (каміння, ганчірок, гілок дерев та ін.) на відстані не ближче 10 см до міни (ВНП) та про їх місце знаходження доводиться до всього особового складу підрозділу.

При виконанні завдань в небезпечних районах всі знаки, що викликають сумнів необхідно розглядати як попередження про небезпеку.

**Найбільш імовірні місця встановлення мін, мін-пасток та виявлення
вибухонебезпечних предметів.**

Особливу увагу та пильність слід приділяти при відвідуванні:

колишніх військових позицій та оборонних укріплень;
контрольних дорожніх пунктів;
місць переправ через водні перешкоди;
залишків військової техніки;
вузьких місць де неможливо обійти або об'їхати перешкоду;
ґрунтових доріг та узбіч доріг з твердим покриттям;
необроблених ділянок землі;
будинків та споруд покинутих місцевими жителями.